

◆ ◆ ◆ Pobuda Aktivno državljanstvo ◆ ◆ ◆

Pozdravljeni,

ponovno se oglašamo z daljšim pismom. Smo namreč pred parlamentarnimi volitvami in zdi se nam prav, da podamo naše stališče glede teh volitev, kot sledi:

Do parlamentarnih volitev nas loči še dober mesec dni. Na njih se bomo odločali, ali želimo živeti v državi lažne resničnosti in finančnega bankrota, ki ga udejanja aktualna oblast, ali pa želimo živeti v zreli demokratični družbi in gospodarsko uspešni državi.

Pred osvetlitvijo predvolilnih dogajanj pri nas, je treba pogledati tudi širši kontekst oziroma se ozreti na stanje duha v Evropi oziroma v Evropski zvezi (EZ). Prepočasno odzivanje držav članic EZ na različne krize, neenotnost glede dogajanj na Bližnjem vzhodu in pri reševanju problema nezakonitih migracij, neusklajeno odzivanje na varnostne grožnje, podleganje podnebni histeriji in prebujenski ideologiji, so le nekatera dejstva, ki kažejo, da se sedanja EZ nahaja v krizi. To krizo pogloblja tudi vse večja moralna kriza ali odsotnost tradicionalnih vrednot v evropskih družbah. In Slovenija ni v tem nobena izjema. Prav nasprotno: ker je ena redkih evropskih držav, če ne edina, ki (še) ni razčistila s svojo komunistično preteklostjo, je kriza tradicionalnih vrednot pri nas še bolj prisotna, je ta kriza vidna na vseh področjih družbe. Nezavidljiva posebnost Slovenije tudi je, da se po 35 letih njene samostojnosti še vedno povečujejo nekdanji komunistični režim in njegovi simboli oziroma da se krepi komunistična ideologija. Ta se kaže v tem, da se nekdanji režim prikazuje kot svetlo obdobje slovenske zgodovine, kljub njegovi totalitarni in represivni naravi, kot tudi v sramotnem dejstvu, da se v Sloveniji še ni uresničil dostojen pokop po vojni pobitih Slovencev.

Ne gre za strašenje pred sedanjo oblastjo oziroma vladajočo koalicijo, pač pa gre za očitna in preverljiva dejstva, ki jih je ta naredila v času svojega mandata. Za dobrobit ljudi ni naredila praktično nič ali zelo malo, je pa zato sprejela številne škodljive ukrepe. Seznam slednjih je dolg: začeni z ideološko motiviranimi ukrepi so to ukinitve demografskega sklada, ukinitve muzeja slovenske osamosvojitve, ukinitve dneva spomina na žrtve komunističnega režima ter

sprejem Zakona o medijih in novele Zakona o biomedicinski pomoči pri oploditvah za istospolne pare, drugi škodljivi ukrepi pa so ukinitve davčne reforme prejšnje vlade, uvedba novih davkov in prispevkov, dodatno obremenjevanje gospodarstva, prekomerno zadolževanje države in še marsikaj, kar ni ali ne bo možno hitro popraviti. Rezultati škodljivih ukrepov so vse nižji bruto domači proizvod (BDP), nizka gospodarska rast, višje cene dobrin in storitev, napihnjena javna poraba, odtekanje davkoplačevalskega denarja za nekoristne namene, vključno s financiranjem nevladnih organizacij in posameznikov, ki družbi nič ne dajejo. Slika škodljivega ravnanja sedanje oblasti dopolnjujejo populistični predvolilni bonbončki (obvezne božičnice in podobno), ki jih mora plačevati gospodarstvo. Vladajoča koalicija je v času svojega mandata "poskrbela" tudi za omajan ugled Slovenije na mednarodnem prizorišču. Dovolj je spomniti na njeno soliranje in nerazumne odločitve v zvezi s Palestino.

Ironično je, da se ob vsem povedanem oblastne stranke (Svoboda, SD in Levica) hvalijo z uspešnostjo, navkljub temu, da je njihov mandat prežet s populizmom in zaznamovan z neuresničenimi obljubami, ideološkimi temami, nedemokratičnim in samovoljnim ravnanjem pri zakonodajnih postopkih, neuspešnimi reformami, s korupcijskimi aferami, spornimi imenovanji na javne funkcije ter s političnimi pritiski na policijo, Računsko sodišče, Sodni svet, KPK in na druge neodvisne organe oziroma ustanove.

Pred iztekom mandata skušajo oblastne stranke neuspešnost vladanja prikriti na različne načine: ne le s piarovskimi lažmi o uspešnosti mandata, ampak tudi s pospešenim sprejemanjem populistične zakonodaje, pa tudi zakonov, ki jih je pripravila levosučna "civilna družba" in jim vladajoča koalicija zaradi strahu pred volilnim porazom servilno sledi. To pa ni sporno le zato, ker oblastne stranke s tem dajejo legitimnost neizvoljenim ali samozvanim predstavnikom ljudstva, ampak tudi zato, ker pri sprejemanju zakonodaje sploh ne upoštevajo opozoril in predlogov stroke.

Predvolilna tekma za vstop v parlament se je tudi tokrat (in žal), namesto dialoga in soočanj strankarskih programov, začela z izključevanjem drugače mislečih in dobro znano taktiko ustvarjanja sovražnikov. Sedanja oblast vidi sovražnika v zdravnikih, podjetnikih, kmetih, Cerkvi in v vseh, ki jo ne podpirajo. Gre za taktiko, ki jo ni uporabljal le nekdanji komunistični režim, ampak jo očitno uporablja tudi sedanja oblast. Sicer ne odkrito, ampak prikrito, v podobi

prebujenske ideologije, s socialističnimi prvinami. Ko sedanja oblast govori o svobodni in odprti družbi, misli na zanikanje in razgraditev tradicionalnih vrednot; ko govori o vladavini prava ali pravni državi, misli na uveljavitev zakonodaje po njeni meri in na njen nadzor nad vsemi segmenti družbe; ko govori o socialni državi, misli na socialistični ustroj družbe oziroma države.

Ker ankete nakazujejo možnost zmage desnega političnega pola, levi politični pol stopnjuje napade, ustvarja umetne afere in radikalizira retoriko. Tako kot pred zadnjimi parlamentarnimi volitvami, leve politične stranke, z odkrito podporo večinskih medijev ("depolitizirane" RTV Slovenija in drugih levo usmerjenih medijev) ter aktivističnih levosučnih "nevladnih" organizacij (Inštituta 8. marec, itd.), tudi pred letošnjimi volitvami strašijo pred "vračanjem fašizma" in demonizirajo opozicijo. S tem ponovno dokazujejo, da je njihov edini program kampanja proti nekomu ali nečemu. Skratka in če povzamemo: oblastne stranke skušajo narediti in bodo nedvomno naredile vse, da bi ostale na oblasti. Za doseganje tega cilja ni izključeno tudi ponarejanje volilnih lističev oziroma volilnega rezultata.

Razlika med slovensko desnico in levico je povsem jasna: desnica zagovarja decentralizacijo države, svobodno zasebno pobudo, delovanje tržnega gospodarstva, višje neto plače, energetska samostojnost in zadostno prehransko samooskrbo; levica pa zagovarja centralizem, monopol države nad javnimi storitvami, omejevanje zasebne pobude in tržnega gospodarstva, poviševanje davkov, odvisnost ljudi od države ter uvajanje spornih okoljevarstvenih tehnologij.

Nobena volilna izbira ni idealna, pa vendar je nekaj političnih strank (denimo stranka SDS ter stranke NSi, SLS in Fokus), ki so ali predstavljajo približek temu, kar Slovenija tačas najbolj potrebuje. Potrebuje predvsem preudarno in uravnoteženo porabo javnih sredstev, predvidljivo gospodarsko in davčno okolje, ureditev nezavidljivih razmer v zdravstvu, delujočo dolgotrajno oskrbo (starejših), učinkovitejšo stanovanjsko politiko ter odpravo administrativnih ovir pri prostorskih in drugih upravnih postopkih. Naša naloga je, da presodimo, katera politična usmeritev je bližje temu, kot tudi bližje našim moralnim načelom. Pri volilni izbiri se je treba vprašati tudi in predvsem dvoje, in sicer, katere politične stranke so se v preteklosti že izkazale (ščitile zasebno pobudo, utrjevale konkurenčnost in zdrav gospodarski razvoj oziroma katere stranke ali

stranka je tista, ki se zavzema za tradicionalne vrednote, razvoj demokracije in tržno-socialnega gospodarstva. Volilna izbira bi morala biti (ali naj bi bila) pogojena tudi s presojo o "debelini" naših denarnic in življenjskem standardu pod sedanjo oblastjo, ne pa pogojena z medijskimi nastopi oblastnikov in z njihovimi lažmi o stanju v državi.

Ob dejstvu, da je sedanja oblastna garnitura prišla na oblast z manipulacijami in lažmi ter s tem nadaljevala tudi v času vladanja, je nastopil čas streznitve oziroma čas, da na volitvah izrazimo odločen "ne" sedanji oblasti ter njenemu potvarjanju realnosti in škodljivemu vladanju.